

[Bertel Dahlgaard.]

medlems parti førte i fjor, som i sin konsekvens ville føre til, at det blev nationalbankens pengepolitik, der i det væsentlige skulle ordne tingene. Men det ærede medlem kan ikke se, selvom finansministeren har sagt det, eller jeg siger det nu, at hvis man giver lån til rationalisering af virksomheder, der fremstiller en produktion, der medfører øget eksport — jeg skal blot nævne et sådant område som fremme af landbrugsens ensileringsanlæg —, at man derigennem er med til at løse valutaspørgsmålet. De beløb, som her af regeringen foreslås stillet til rådighed for det produktive erhvervsliv, indgår som et led i den almindelige penge- og kreditforsyning. Det er et spørgsmål, som må behandles i sin sammenhæng og ud fra et helhedssynspunkt.

Jeg forstår, at det, jeg her siger, er ganske i overensstemmelse med de synspunkter, som den højtærede finansminister gjorde gældende, da han nu havde ordet. Vi er altså enige på dette område, hvorimod jeg dog ikke tør udstrække enigheden så vidt, at jeg tør skrive under, når finansministeren bruger det udtryk, jeg ser han har fået forklærlighed for efterhånden, at staten skal holde sig neutral i kreditmæssig henseende. Når jeg tager forbehold dèr, så er det ud fra to synspunkter. For det første kan det være underkastet megen tvivl, hvad der forstås ved, at staten skal holde sig neutral i kreditmæssig henseende, og for det andet tror jeg ikke, at man kan sige det så generelt, som finansministeren har gjort.

Alfred Jensen: Jeg vil gerne knytte et par bemærkninger til det, der blev fremført af finansministeren overfor mig.

Finansministeren sagde i anledning af mine bemærkninger om at anvende de 15 mill. kr. ikke alene til den teknisk-videnskabelige forskning, men også til almindelig videnskabelig forskning, at man kan sagtens være gavmild. Det indrømmer jeg, det kan man være, det er såre rigtigt. Jeg forstår bare ikke, hvorfor ordet anvendes overfor mig, fordi jeg i hvert fald ikke har været mere gavmild end finansministeren. Jeg har ikke foreslået en eneste rød øre mere anvendt, end finansministeren har foreslået. Jeg har blot foreslået en anden fordeling af pengene indenfor de forskellige videnskabe-

lige grene, så gavmildhed udover det, der i almindelighed har været lagt for dagen fra andre sider, har jeg ikke givet udtryk for.

Ministeren mente, at staten ofrede tilstrækkeligt med penge på boligbyggeriet. Ja, man kan selvfølgelig se på pengebeløbet, men det, der til syvende og sidst har interesse, er dog mere, om man letter boligvan-skelighederne, og det har man ikke gjort. Når man følger den politik, som er fulgt, så må man efter min opfattelse også stille de midler til rådighed, der sikrer et større byggeri, sikrer en mere rigelig forsyning af boliger end i øjeblikket. Jeg har ikke noget imod, at man går andre veje, men så må man også gå andre veje for at løse boligspørgsmålet, fordi det har antaget en karakter, hvor der må ekstraordinære foranstaltninger til både af hensyn til dem, der mangler bolig, men også af hensyn til dem, der savner beskæftigelse ved boligbyggeriet.

Jeg fremsatte nogle bemærkninger om krigsskadeserstatninger og spurgte om, hvilke muligheder der var for, at vi kunne få krigsskadeserstatninger. Jeg forstår på ministeren, at der ingen reelle udsigter er derfor, og det smerter mig egentlig, når man så samtidig får at vide, at der stilles krav om, at den Marshallgave, vi får, og som der fra visse sider udtrykkes en vis taknemlighed for, skal bruges til oprustningsformål. Jeg forstod ministeren sådan, at det direkte er en betingelse. Men hertil kommer, at der for ydelsen af Marshallgaven også er stillet andre betingelser i handelsmæssig henseende, således at det altså viser sig, at Marshallgaven ikke har fået den store værdi, som man til daglig i en vis del af pressen og det politiske liv ynder at give det udseende af.

Jeg kunne meget ønske, at man fik oplyst, hvad Marshallhjælpen egentlig koster Danmark, når vi skal gøre regnskabet op. Vi skal gøre os klart, at Marshallhjælpen jo ledsages af den almindelige oprustningspolitik. Hvad har Marshallhjælpen kostet os i form af forøgede militærdgifter? Det er slet ikke så få hundrede millioner kroner, det kommer til at dreje sig om. Hvad har denne politik endvidere kostet til andre landes oprustning, takket været skævheden mellem eksport- og importpriser? Jeg har ikke en nøjagtig opgørelse derover, men hvis jeg ikke husker fejl, har „Børsen“ regnet ud, at med udgangen af 1951 havde skævheden